

PRAKSISOVERSIGT · ERSTATNINGSRET

Praksisoversigt over varigt men (erstatningsansvarsloven § 4)

Méngodtgørelse efter erstatningsansvarsloven § 4 – méngrad, forhøjelse, aldersreduktion og genoptagelse

Version 2 · Opdateret 24. jun. 2026 · 15 afgørelser · 2007-2025

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Méngodtgørelse efter erstatningsansvarsloven § 4 kompenserer for den varige medicinske skade og de ulemper, skaden medfører i skadelidtes personlige livsførelse. Méngraden fastsættes med udgangspunkt i Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings (AES) méntabel og vejledende udtalelser efter § 10, men domstolene er ikke bundet af AES' vurdering. Praksis viser, at systemet er stærkt standardiseret – kapitalbeløbet ved 100 pct. méngrad udgør 573.500 kr. (2025-niveau), med en bagatelgrænse på 5 pct. og mulighed for forhøjelse til 687.500 kr. i særlige tilfælde. Særligt Højesterets praksis om mellemkommende død, forholdet til forventet restlevetid og sondringen mellem forårsagelsestidspunkt og virkningstidspunkt har præciseret rammerne for udmålingen.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Godtgørelse for varigt mén fastsættes som et kapitalbeløb baseret på skadens medicinske art og omfang samt de forvoldte ulemper i skadelidtes personlige livsførelse (EAL § 4, stk. 1).
- 02** Ved en méngrad på 100 pct. udgør godtgørelsen 573.500 kr. (2025-niveau); ved lavere méngrader nedsættes beløbet forholdsmæssigt.
- 03** Der ydes ingen godtgørelse ved en méngrad under 5 pct. (bagatelgrænsen).
- 04** I særlige tilfælde kan méngodtgørelsen forhøjes til maksimalt 687.500 kr., når skaden er ekstraordinært indgribende for den personlige livsførelse.
- 05** Aldersreduktion efter stk. 2: Godtgørelsen nedsættes med 1 pct. for hvert år over 39 år, yderligere 1 pct. for hvert år over 59 år, og ikke yderligere efter det fyldte 69. år.
- 06** AES' vejledende udtalelse efter § 10 tillægges normalt betydelig vægt af domstolene, men er ikke bindende – det er i sidste ende et domstolsanliggende at fastsætte méngraden.
- 07** Méngodtgørelse kan ikke nedsættes alene begrundet i en lægelig prognose om forkortet restlevetid (Højesteret, sag 29/2012).

- 08** Ved mellemkommende død kan méngodtgørelsen nedsættes, da den skal kompensere for gener resten af livet – men dette forudsætter, at skadelidte faktisk fik en kortere levetid end gennemsnitligt.
- 09** Ved forsinket diagnose sondres mellem forårsagelsestidspunktet og virkningstidspunktet – levetiden med skaden beregnes fra det tidspunkt, hvor ulemperne i den personlige livsførelse faktisk viser sig (BS-36187/2018-HJR).
- 10** Genoptagelse efter § 11 forudsætter væsentlige ændringer i de faktiske omstændigheder i forhold til sagens afslutning – vurderingen foretages for hver enkelt erstatningspost.
- 11** AES' udtalelse skal afgives inden 1 år og senest 2 år efter anmodningen; både skadelidte og skadevolder kan anmode om udtalelse.
- 12** Dobbeltkompensation for varige gener skal undgås – der foretages fradrag for allerede kompenserede gener i samme legemsregion, også selvom skadelidte har oplevet periodevis symptomfrihed.

§ 1 Lovgrundlag og systematik for méngodtgørelse

Méngodtgørelse efter [erstatningsansvarsloven § 4](#) kompenserer for den **varige medicinske skade** og de ulemper, skaden medfører i den personlige livsførelse. Bestemmelsen lyder:

Godtgørelse for varigt mén fastsættes til et kapitalbeløb, der beregnes under hensyn til skadens medicinske art og omfang og de forvoldte ulemper i skadelidtes personlige livsførelse. Godtgørelsen udgør ved en méngrad på 100 pct. 573.500 kr. Ved lavere méngrader nedsættes beløbet forholdsmæssigt. I særlige tilfælde kan méngodtgørelsen fastsættes til et højere beløb, dog højst 687.500 kr. Ved en méngrad på under 5 pct. ydes ingen godtgørelse.

Systemet er opbygget som en **standardiseret udmåling**: godtgørelsen beregnes pr. ménprocent som en forholdsmæssig andel af kapitalbeløbet. Beløbene reguleres årligt efter [erstatningsansvarsloven § 15](#). Den standardiserede model adskiller sig fra den individuelle udmåling af fx [erhvervsevnetab](#) og [tabt arbejdsfortjeneste](#).

Méngodtgørelse efter EAL § 4 har sin parallel i [arbejdsskadesikringsloven § 18](#), der regulerer godtgørelse for varigt mén i arbejdsskadesager. I begge systemer fastsættes méngraden med udgangspunkt i AES' méntabel.

Andre beslægtede erstatningsposter behandles i selvstændige praksisoversigter: [svie og smerte](#) under EAL § 3, [patientforsikring](#) ved patientskader og [voldsoffer-erstatning](#) ved statslig offererstatning.

LOV

Arbejdsskadesikringsloven § 18

Erstatningsansvarsloven § 4, stk. 1

Erstatningsansvarsloven § 15

§ 2 Méngradsfastsættelsen og AES' méntabel

Méngraden fastsættes med udgangspunkt i den [vejledende méntabel](#), der udarbejdes af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Méntabellen definerer begrebet "mén" som:

en medicinsk bedømmelse af den daglige ulempe i den personlige livsførelse, som en skade har medført.

Méntabellen indeholder detaljerede procentangivelser for alle relevante skadetyper – fra lænderygsmærter (5-25 pct.) og rygmærslæsioner (op til 120 pct.) til tab af fingre, synsevne og kognitive funktioner. Vurderingen sker uafhængigt af erhverv, alder, køn og indkomst, da ulemperne grundlæggende anses for at være de samme for alle.

Ved **forudbestående sygdom** gælder særlige regler:

- Hvis en forudbestående sygdom **forværrer skadens følger**, kan der fastsættes en højere ménprocent end tabellen angiver (fx forhøjet méngrad for tab af en tommelfinger, hvis den anden hånd allerede mangler)
- Hvis skaden **rammer et allerede skadet område**, kan der foretages fradrag, men kun hvis den forudbestående sygdom var symptomgivende før skaden eller efter sikker prognose ville have givet symptomer

Ankestyrelsen har i principmeddelelse [35-23](#) fastslået, at der gælder et ulovbestemt princip om, at **dobbeltkompensation** skal undgås. Det er uden betydning, om skadelidte har oplevet periodevis symptomfrihed mellem den tidligere og den nye skade.

Ankestyrelsen har i principmeddelelse [39-23](#) yderligere præciseret, at der kan gives **tillæg** til méngraden, hvis flere skader væsentligt forstærker hinanden, og at et sådant tillæg altid tilkendes på den seneste skade.

I principmeddelelse [129-09](#) fastslog Ankestyrelsen, at der ikke skal foretages fradrag for en tidligere tildelt mén godtgørelse for en skade, der siden er helet, når der fastsættes godtgørelse for en ny skade på en anden legemsdel ved samme ulykke. Hver méngrad vurderes uafhængigt.

LOV	Arbejdsskadesikringsloven § 12, stk. 1	Erstatningsansvarsloven § 4, stk. 1
PRAKSIS	Ankestyrelsen · Dobbeltkompensation for varigt mén: Fradrag for forudbestående arbejdsskade i samme region, uanset symptomfrihed 01.01.2023 Ankestyrelsen · Varigt mén: Tillæg ved multiple skader og forstærkning af forudbestående gener 01.01.2023 Ankestyrelsen · Fradrag for forsvundne gener ved fastsættelse af mén godtgørelse for skade på anden legemsdel 01.01.2009	

§ 3 AES' vejledende udtalelser efter § 10

Efter [erstatningsansvarsloven § 10](#) kan både skadelidte og skadevolder indhente en **vejledende udtalelse** fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES) om fastsættelsen af méngraden og erhvervsevnetabet. Bestemmelsen indeholder følgende centrale elementer:

- **Begge parter** kan anmode om udtalelse – det er ikke forbeholdt skadelidte
- Udtalelsen skal så **vidt muligt** afgives inden 1 år og **senest 2 år** efter anmodningen
- Når den erhvervsmæssige situation ikke er afklaret, kan AES afgive en **midlertidig udtalelse** ved særlige omstændigheder
- Udtalelsen skal **begrundes** efter forvaltningslovens § 24
- Begge parter har ret til **aktindsigt** i AES' sag

Udtalelsen er **vejledende** og ikke bindende for domstolene. Som forarbejderne til nyaffattelsen af § 10 (lov nr. 610 af 14. juni 2011) udtrykker det:

Den foreslåede ændring af erstatningsansvarslovens § 10, stk. 1, ændrer ikke ved den vejledende karakter, som Arbejdsskadeanstaltens udtalelser har efter gældende ret. Om end udtalelserne normalt vil blive tillagt betydelig vægt, er det selvsagt fortsat i sidste ende et domstolsanliggende at foretage den retlige vurdering.

I praksis tillægger domstolene AES' udtalelser **betydelig vægt**, men tilsidesætter dem, når der foreligger tungtvejende grunde – typisk stærkere lægelig dokumentation, flere skønserklæringer eller fejlagtige præmisser i udtalelsen.

For AES' udtalelser gælder der fastsatte **takster**. Ifølge [bekendtgørelse om takster for AES-administration pr. 1. januar 2026](#) udgør betalingen 10.113 kr. for øvrige udtalelser (herunder mén) og 26.378 kr. for udtalelser om erhvervsevnetab. Beløbet indbetales samtidig med anmodningen.

LOV

[Erstatningsansvarsloven § 10, stk. 1](#)
[Forvaltningsloven § 24](#)

§ 4 Kapitalbeløbet, bagatelgrænsen og forhøjelse i særlige tilfælde

Méngodtgørelsen beregnes som en forholdsmæssig andel af kapitalbeløbet ved 100 pct. méngrad. Med de gældende satser (2025-niveau) er den skematiske sammenhæng:

Méngrad	Godtgørelse (kr.)
5 pct. (minimum)	28.675
10 pct.	57.350
25 pct.	143.375
50 pct.	286.750
100 pct.	573.500
100 pct. (særlige tilfælde, max)	687.500

Bagatelgrænsen på 5 pct. medfører, at skadelidte med en méngrad under 5 pct. slet ikke tilkendes godtgørelse. Ankestyrelsen har fastslået, at den samlede méngrad efter fradrag for forudbestående skal overstige 5 pct. for at udløse godtgørelse (principmeddelelse [149-10](#)).

Forhøjelsen i særlige tilfælde til maksimalt 687.500 kr. (ca. 20 pct. over normalbeløbet) forudsætter, at skaden er ekstraordinært indgribende for den personlige livsførelse. Forhøjelsesmuligheden er reserveret de helt særlige skadesforløb, hvor standardbeløbet åbenbart ikke yder tilstrækkelig kompensation – typisk ved en kombination af svær invaliditet, ung alder og særlig indgribende følger for hverdagen.

LOV

[Erstatningsansvarsloven § 4, stk. 1](#)
[Erstatningsansvarsloven § 15](#)

PRAKSIS

Ankestyrelsen · Arbejdsskade: Tilbagebetaling af godtgørelse for varigt mén kræver modtagelse mod bedre vidende 01.01.2010

§ 5 Aldersreduktionen i § 4, stk. 2

Méngodtgørelsen reduceres gradvist for skadelidte, der var over 39 år ved skadens indtræden. Mekanismen i [erstatningsansvarsloven § 4, stk. 2](#) er:

- **40-59 år:** Nedsættelse med 1 pct. for hvert år over 39 år
- **60-69 år:** Yderligere nedsættelse med 1 pct. for hvert år over 59 år (dvs. i alt 2 pct. pr. år)
- **Fra 69 år:** Ingen yderligere nedsættelse

Det medfører fx, at en 50-årig skadelidts godtgørelse nedsættes med 11 pct. ($50 - 39 = 11$), mens en 65-årigs nedsættes med 32 pct. ($21 + 6 \times 2 - 1 = 32$). Reduktionens begrundelse er, at méngodtgørelsen skal kompensere for ulemper resten af livet, og at en ældre skadelidt statistisk har færre år at leve med ulempen.

Som Højesteret fastslog i [sag 29/2012](#):

Godtgørelse for mén udgør således pr. mén-procent et bestemt kapitalbeløb, jf. erstatningsansvarsloven § 4, stk. 1 [...] Efter reglerne i lovens § 4, stk. 2, og § 9 tages der hensyn til sammenhængen mellem alder og restlevetid derved, at der sker en gradvis nedsættelse af de beløb, skadelidte har krav på, når den pågældende har opnået en vis alder.

Den parallelle aldersreduktion for [erhvervsevnetab](#) findes i EAL § 9.

LOV

[Erstatningsansvarsloven § 4, stk. 2](#)[Erstatningsansvarsloven § 9](#)

PRAKSIS

Højesteret · Ingen nedsættelse af erstatning og godtgørelse som følge af forventet nedsat restlevetid

12.06.2012

§ 6 Højesterets praksis om restlevetid og mellemkommende død

Spørgsmålet om, hvorvidt méngodtgørelsen kan reduceres under hensyn til skadelidtes restlevetid, har været behandlet flere gange af Højesteret.

Ingen reduktion alene for forventet nedsat restlevetid (sag 29/2012)

I [sag 29/2012](#) fastslog Højesteret, at méngodtgørelse og erhvervsevnetaberstatning **ikke** kan nedsættes alene begrundet i, at skadelidte forventes at dø kort tid efter skadestidspunktet. Sagen drejede sig om en patientskade med alvorlig prognose (13 pct. femårsoverlevelse), hvor Patientskadeankenævnet havde reduceret godtgørelsen med en tredjedel. Højesteret udtalte:

I mangel af holdepunkter i forarbejderne for en reduktion alene med henvisning til en forkortet og kort restlevetid finder Højesteret, at erstatningsansvarsloven i overensstemmelse med dens ordlyd og formål må forstås således, at der ikke skal ske reduktion af méngodtgørelse [...] alene begrundet i, at skadelidte forventes at dø kort tid efter skadestidspunktet.

Højesteret lagde vægt på lovens **standardiseringsformål** og på, at aldersreduktionen i § 4, stk. 2, og § 9 udtømmende regulerer forholdet mellem alder og restlevetid.

Nedsættelse ved mellemkommende død (sag 231/2015)

Det er derimod fast praksis, at méngodtgørelsen kan nedsættes, når skadelidte **faktisk** dør, inden kravet er endeligt afgjort (mellemkommende død). I [sag 231/2015](#) fastsatte Højesteret en nedsættelse med 1/3 for en skadelidte, der levede lidt over to år efter anerkendelsen af patientskaden. Begrundelsen er, at godtgørelsen skal kompensere for varige gener **resten af livet**, og derfor bør nedsættes, når den faktiske levetid med skaden er kort.

Virkningstidspunkt vs. forårsagelsestidspunkt (BS-36187/2018-HJR)

I [BS-36187/2018-HJR](#) præciserede Højesteret, at der ved forsinket diagnose skal sondres mellem det tidspunkt, hvor fejlen begås (forårsagelsestidspunktet), og det tidspunkt, hvor ulemperne faktisk viser sig (virkningstidspunktet). Levetiden med skaden beregnes fra virkningstidspunktet:

Ved fastlæggelsen af den periode, hvor A levede med følgerne af patientskaden, må der således [...] lægges vægt på det tidspunkt, hvor A som følge af den udiagnosticerede kræftsygdom begyndte at opleve gener eller ulemper i sin personlige livsførelse.

LOV

[Erstatningsansvarsloven § 4, stk. 1, 2](#)
[Erstatningsansvarsloven § 9](#)

PRAKSIS

Højesteret · Højesterets dom om beregning af méngodtgørelse ved forsinket diagnose og betydningen af ulempernes indtræden 20.05.2019

Højesteret · Betydningen af skadelidtes død for udmåling af méngodtgørelse og erhvervsevnetab 15.11.2016

Højesteret · Ingen nedsættelse af erstatning og godtgørelse som følge af forventet nedsat restlevetid 12.06.2012

Årsagssammenhæng og opdeling af méngrad ved flere skadesbegivenheder

Når skadelidte har været udsat for **flere skadesbegivenheder**, kan det være nødvendigt at opdele méngraden mellem de enkelte hændelser. Dette spørgsmål har været behandlet principielt af Højesteret.

I [BS-41492/2019-HJR](#) tilsidesatte Højesteret AES' vurdering af den psykiske méngrad i en regressag efter offererstatningsloven. Skadelidte havde været udsat for fire overfald over fire år og udviklede PTSD. AES havde vurderet, at alle psykiske gener var en følge af det første overfald alene, men Højesteret fandt, at AES' vurdering byggede på ufuldstændigt grundlag – speciallægen havde ikke været bekendt med de senere overfald:

Højesteret finder, at det ikke kan lægges til grund, at Claus Refshammer har været bekendt med disse overfald [...] På denne baggrund [...] finder Højesteret [...] at det må lægges til grund, at Bs psykiske gener er en følge af alle fire overfald, og at der dermed er grundlag for at tilsidesætte Arbejdsskadestyrelsens vurdering.

Højesteret foretog herefter en **selvstændig opdeling** og reducerede den del af det psykiske mén, der kunne henføres til den første skadevolder, fra 20 pct. til 10 pct. Sagen illustrerer det erstatningsretlige **sandsynlighedsprincip**: årsagssammenhæng statueres, når det er mere sandsynligt, at skaden ikke ville være indtrådt uden den skadevoldende handling.

I en forsikringsretlig kontekst fastslog Højesteret i [BS-29825/2020-HJR](#), at méntabellens regel om **parrede organer** (punkt 5) finder anvendelse, medmindre forsikringsbetingelserne med tilstrækkelig klarhed fraviger den. Sagen drejede sig om tab af synet på begge øjne ved to forskellige ulykker, og Højesteret anvendte uklarhedsprincippet til fordel for den sikrede.

LOV	Erstatningsansvarsloven § 4, stk. 1	Offererstatningsloven § 17	
PRAKSIS	Højesteret · Forsikringsbetingelsers fortolkning ved skade på parrede organer (øjne) og anvendelse af uklarhedsprincippet		12.05.2021
	Højesteret · Højesterets dom om prøvelsesret i regressager efter offererstatningsloven og årsagssammenhæng ved flere skadesbegivenheder		14.05.2020

§ 8 Genoptagelse efter § 11 ved væsentlige ændringer

En afsluttet sag om mén godtgørelse kan genoptages efter [erstatningsansvarsloven § 11](#), hvis sagens faktiske omstændigheder ændrer sig **væsentligt** i forhold til dem, der blev lagt til grund ved sagens afslutning.

Bestemmelsens centrale elementer:

- Genoptagelse kan ske på **skadelidtes** begæring
- Vurderingen foretages for **hver enkelt erstatningspost** for sig
- Under genoptagelsen finder § 10 tilsvarende anvendelse – dvs. ny AES-udtalelse kan indhentes
- Erstatning for **svie og smerte** og helbredelsesudgifter kan kun medtages, hvis der foreligger **væsentlige uforudsete ændringer** i helbredstilstanden

"Væsentlige ændringer" forudsætter, at helbredstilstanden har udviklet sig markant i forhold til prognosen ved sagens afslutning. En gradvis, forudsigelig forværring er som udgangspunkt ikke tilstrækkelig. I arbejdsskadesager gælder den parallelle genoptagelsesadgang i arbejdsskadesikringsloven, hvor Højesteret i [BS-60564/2024-HJR](#) fandt, at spørgsmålet om Ankestyrelsens prøvelse af AES' genoptagelsesbeslutning ikke var af principiel karakter.

I forsikringsretlig praksis har Ankenævnet for Forsikring i [sag 100928](#) afvist genoptagelse af en méngrads-sag under en ulykkesforsikring med henvisning til forældelse efter forsikringsbetingelsernes 5-årige frist.

LOV	Erstatningsansvarsloven § 10	Erstatningsansvarsloven § 11, stk. 1	
PRAKSIS	Højesteret · Højesterets kendelse om afslag på henvisning af sag om Ankestyrelsens prøvelsespligt til landsretten		20.06.2025
	Ankenævnet for Forsikring · Afgørelse om afvisning af genoptagelse af sag om méngrad efter ulykkesforsikring		21.08.2024

§ 9 Særlige spørgsmål: Boets indtræden, tilbagebetaling og regreskrav

Boets retsstilling

Ankestyrelsen har i principafgørelse [U-5-07](#) fastslået, at godtgørelse for varigt mén er en **personlig ydelse**, og at boet eller de efterladte derfor ikke indtræder i sikredes ret til ydelsen, hvis sikrede dør, inden sagen er endeligt afsluttet. De efterladte er kun klageberettigede i forhold til efterladteerstatning.

Tilbagebetaling af uberettiget mén godtgørelse

Ankestyrelsen har i principafgørelse [149-10](#) fastslået, at tilbagebetaling af allerede udbetalt mén godtgørelse kun kan kræves, hvis ydelsen er modtaget **mod bedre vidende**. I den konkrete sag fandt Ankestyrelsen ikke grundlag for tilbagebetaling, selv om méngraden efter genoptagelse blev sat til under 5 pct.

Lempelse af regreskrav (EAL § 24)

I [BS-15705/2025-HJR](#) nedsatte Højesteret statens regreskrav på ca. 4 mio. kr. for udbetalt voldserstatning (herunder méngodtgørelse) til blot 250.000 kr. efter [EAL § 24, stk. 1](#). Skadevolderen var 19 år på gerningstidspunktet og havde forårsaget begrænsede umiddelbare fysiske skader, der senere udviklede sig til et stort erhvervsevnetab for offeret. Højesteret lagde vægt på skadevolderens alder, skadens spontane karakter og den manglende realistiske mulighed for at afvikle en gæld på 4 mio. kr.

Sagsværdi ved anerkendelsessager

I [BS-48884/2024-HJR](#) fastslog Højesteret, at sagsomkostninger i en hævet sag om anerkendelse af arbejdsskade med rette tager udgangspunkt i den skønsmæssige méngodtgørelse opgivet i stævningen (131.850 kr. svarende til 15 pct. mén), og at Ankestyrelsens alternative beregning baseret på et fiktivt erhvervsevnetab på 75 pct. (ca. 2,5 mio. kr.) ikke kunne lægges til grund.

LOV	Erstatningsansvarsloven § 24, stk. 1	Offererstatningsloven § 17	
PRAKSIS	Højesteret · Nedsættelse af statens regreskrav for voldserstatning efter erstatningsansvarslovens § 24		28.10.2025
	Højesteret · Fastsættelse af sagsværdi og sagsomkostninger ved hævet sag om anerkendelse af arbejdsskade		13.03.2025
	Ankestyrelsen · Arbejdsskade: Tilbagebetaling af godtgørelse for varigt mén kræver modtagelse mod bedre vidende		01.01.2010
	Ankestyrelsen · Arbejdsskade: Efterladtes klageberettigelse og boets indtræden i personlige erstatningsydelser ved sikredes død		01.01.2007

§ 10 Méngradsfastsættelse i privat ulykkesforsikring

Méngradsfastsættelsen under private ulykkesforsikringer adskiller sig fra EAL-sager, idet den primært reguleres af forsikringsbetingelserne, men i praksis henviser disse som oftest til AES' méntabel. Et typisk eksempel er Ankenævnet for Forsikrings [sag 101188](#), der illustrerede, at forsikringsselskabets og AES' ménvurderinger kan afvige:

Vurderende instans	Samlet mén	Led	Hoved	Hørelse
Forsikringsselskabet	18 pct.	5 pct.	8 pct.	5 pct.
AES	15 pct.	10 pct.	5 pct.	<5 pct.

Selvom den samlede méngrad var tæt på hinanden, afveg de enkelte delvurderinger betydeligt. Ankenævnet skal tage stilling til, hvilken vurdering der bedst understøttes af den lægelige dokumentation.

For en selvstændig praksisoversigt over méngrad fastsat under privat ulykkesforsikring henvises til [ulykkesforsikring-mengradsfastsaettelse](#).

PRAKSIS	Ankenævnet for Forsikring · Sag om varigt mén efter flåtbid: Tvist om méngradens fastsættelse	30.10.2024
---------	--	------------

§ 11 Sammenfatning og aktuel retsstilling

Méngodtgørelse efter EAL § 4 er et af de mest **standardiserede** elementer i dansk personskadeerstatningsret. Méngraden fastsættes ud fra AES' méntabel, og godtgørelsen beregnes matematisk som en andel af kapitalbeløbet (573.500 kr. ved 100 pct.). De væsentligste praksismønstre kan opsummeres:

- **AES' vejledende udtalelse** er den praktiske grundsten, men domstolene kan tilsidesætte den, når den hviler på ufuldstændige eller fejlagtige præmisser
- **Bagatelgrænsen på 5 pct.** er absolut – samlede méngrader efter fradrag for forudbestående under 5 pct. udløser ingen godtgørelse
- **Forhøjelsen til 687.500 kr.** i særlige tilfælde er reserveret ekstraordinært indgribende skadesforløb
- **Aldersreduktionen** griber automatisk ind fra 40 år med stigende fradrag
- **Mellemkommende død** kan nedsætte godtgørelsen, men forventet nedsat restlevetid gør det ikke (Højesterets standardiseringsprincip)
- **Genoptagelse** efter § 11 kræver væsentlige faktiske ændringer – ikke blot en ændret vurdering
- **Dobbeltkompensation** skal undgås, og der gælder faste principper for fradrag ved forudbestående skader

EAL § 4 er senest konsolideret pr. 5. september 2025, og der er **ingen vedtagne-men-ikke-konsoliderede ændringer** til bestemmelsen.

LOV

Erstatningsansvarsloven § 4, stk. 1, 2

Erstatningsansvarsloven § 10, stk. 1

Erstatningsansvarsloven § 11, stk. 1

REFERENCE Lovgrundlag

5 paragraffer

Arbejdsskadesikringsloven § 18	Erstatningsansvarsloven § 4	stk. 1, 2
Erstatningsansvarsloven § 10	Erstatningsansvarsloven § 11	stk. 1
Erstatningsansvarsloven § 15		

MATERIALE Citerede afgørelser

15 afgørelser

HØJESTERET · ØVERSTE INSTANS

8

28.10.2025	Nedsættelse af statens regreskrav for voldserstatning efter erstatningsansvarslovens § 24	15705-2025
20.06.2025	Højesterets kendelse om afslag på henvisning af sag om Ankestyrelsens prøvelsespligt til landsretten	60564-2024
13.03.2025	Fastsættelse af sagsværdi og sagsomkostninger ved hævet sag om anerkendelse af arbejdsskade	48884-2024
12.05.2021	Forsikringsbetingelsers fortolkning ved skade på parrede organer (øjne) og anvendelse af uklarhedsprincippet	bs-29825-2020-hjr

14.05.2020	Højesterets dom om prøvelsesret i regressager efter offererstatningsloven og årsagssammenhæng ved flere skadesbegivenheder	bs-41492-2019-hjr
20.05.2019	Højesterets dom om beregning af méngodtgørelse ved forsinket diagnose og betydningen af ulempernes indtræden	bs-36187-2018-hjr
15.11.2016	Betydningen af skadelidtes død for udmåling af méngodtgørelse og erhvervsevnetab	231-2015
12.06.2012	Ingen nedsættelse af erstatning og godtgørelse som følge af forventet nedsat restlevetid	29-2012

ANKESTYRELSEN · NÆVN / KLAGEINSTANS

5

01.01.2023	Dobbeltkompensation for varigt mén: Fradrag for forudbestående arbejdsskade i samme region, uanset symptomfrihed	35-23
01.01.2023	Varigt mén: Tillæg ved multiple skader og forstærkning af forudbestående gener	39-23
01.01.2010	Arbejdsskade: Tilbagebetaling af godtgørelse for varigt mén kræver modtagelse mod bedre vidende	149-10
01.01.2009	Fradrag for forsvundne gener ved fastsættelse af méngodtgørelse for skade på anden legemsdel	129-09
01.01.2007	Arbejdsskade: Efterladtes klageberettigelse og boets indtræden i personlige erstatningsydelser ved sikredes død	U-5-07

ANKENÆVNET FOR FORSIKRING · NÆVN / KLAGEINSTANS

2

30.10.2024	Sag om varigt mén efter flåtbid: Tvist om méngradens fastsættelse	101188
21.08.2024	Afgørelse om afvisning af genoptagelse af sag om méngrad efter ulykkesforsikring	100928